

KNJIGA 45 - 101
KOLEKCIJA DRINJANIN

http://www.safaric-safaric.si/zds@@@/zds_ndh_drinjanin/2023-00_General_Drinjanin.htm
<http://www.hrhb.info/showthread.php?t=6983&page=1>
<http://www.hrhb.info/showthread.php?t=5135&page=101>

Tko je Maks Luburić, General Drinjanin?

Tema: Tko je Maks Luburić, General Drinjanin?

O DATUMU ĆETE VIDJETI KADA JE OVA POLEMIKA BILA IZMEĐU DVA HRVATA

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,356

Bračni status korisnika: married

by,Delivuk

27.7.2012, 17:34:11 #101

Kako je nastala Nezavisna Dražava Hrvatska!

Meni je moj djed pričao da je ovako postala Nezavisna Država Hrvatska.
Trebalo sve čitati i slušati pa će se sve znati, kaže naša hrvatska izreka.

KRATKA ANEGDOTA O NEZAVISNOJ DRŽAVI HRVATSKOJ

Kada je Bog stvarao narode i djelio zemlju dodju k njemu Englez, Španjolac,
Francuz, Talijan, Njemac, Madjar i HRVAT.

Pred Boga prvi dodje Englez i Bog mu reče:
"Evo ti dio ovog zemlje i neka se zove Engleska".

Drugi dodje Španjolac i Bog mu reče:
"Evo ti ovaj dio zemlje i neka se zove Španjolska".

Treći dodje Francuz i Bog mu reče:
"Evo ti ovaj dio zemlje i neka se zove Francuska".

Nakon njega dodje Talijan i Bog mu reče:
"Evo ti ovaj dio zemlje i neka se zove Italija".

Peti pred Boga dodje Njemac i Bog mu reče:
"Evo ti ovaj dio zemlje i neka se zove Njemačka".

Na kraju dodje Madjar i Bog mu reče:
"Evo ti ovaj dio zemlje i neka se zove Madjarska".

Kada HRVAT vidje što se dogodilo ode pred Boga i upita Ga zašto on

kao Hrvat nije dobio komad zemlje, našto mu Bog odgovori:
"Tebe toliko volim da ću tebi dati onaj dio koji sam ostavio za sebe,
a to je tvoja Hrvatska".

I tako HRVAT dobije svoju NEZAVISNU DRŽAVU HRVATSKU!

DR. ANTE PAVELIĆ (HRVATSKI POGLAVNIK)

Ante Pavelić, rođen je na selu, daleko od svoga sela, sela svojih roditelja. To selo zove se Bradina, to je područje Istočne Hercegovine. Otac mu je bio pružni željeznički trudbenik, a majka Jajčanka, kuharska trudbenica, na tadašnjoj pruži Sarajevo Dubrovnik.

Imao je teško djetinjstvo, sa roditeljima se selio od nemila do nedraga.

Ipak je prošao sve kršćanske sakramente, iako je majka imala muslimanske korijene.

U Jajcu je prošao i katoličku skrb i muslimanski mekbet.

Kao dijete bio je ponizan, svi su mislili da će biti trudbenički djelatnik.

Pokazalo se suprotno.

Bio je nadaren Božjim talentima. Roditelji su mu bili pravi proleter i rekao bi Marx, pa nije prošao svu prirodnu školu.

Tomu on nije kriv. Zato se on odao knjizi i učenju, bio je vrstan učenik, danas bi kazali nije imao dara za IT sektor, zato je imao talenta za društvene djelatnosti, rekli bi komunisti, koji su ga čitavi život proganjali i na koncu svirepno ubili.

Bio je ljepotan, kakvi jesu momci iz Krivog puta.

Kako je od Krivog puta, stalno je imao misao da bude na Pravom putu.

Na koncu mu se sve posložilo.

Brijaše gimnazijalac, vrlo pristojan, rekli bi Srbi bio je Vukovac, što će kazati imao je sve desetke.

Odgajan je tako da nije mrzio nikoga i ni koje narode.

Bio je vrstan student, radio je kako bi danas kazali preko student servisa, i to tjelesne poslove, tada nije bilo kompjutera. Današnjim studentima je mnogo lakše, sjede doma i zarađuju.

On je morao raditi tjelesne poslove.

Zato je znao osijetiti bilo svoga naroda.

Bio je politički aktivan.

Uvijek na pravoj Hrvatskoj strani, bio je član Hrvatske stranke prava.

Poslije Poglavnika, ta stranka se nije mogla popraviti.

Danas imate pokušaja, tipa Hrvatski pokret i slično, ali to nije moguće uspoređivati.

To vam je kao Bog i šeširdžija.

Ante Pavelić je vidio sve nepravde od strane Srbalja.

Zato je nakon pokolja u Beogradskoj Skupštini, ilegalno preko Ibarske pruge i Vranja, pobjegao u Bugarsku, onda u Rumunjsku pa do Mađarske.

Tamo je osnovao u Janka Pusti, obuku za revoluciju.

Nakon Janka Puste odlazi u Italiju, pa preko Velebita u Zagreb, gdje nakon tisuću i sto godina proglašava Hrvatsku državu.

Bilo je to teško ratno vrijeme.

Država je trajala samo pet godina.

Drugi dio Hrvata, htio je Jugoslaviju sa Titom.

Ante Pavelić, to nije mogao prihvatiti.

Nije mogao prihvatiti da novu državu vodi bravar i da se zove Jugoslavija.

Zato on bježi na Zapad, najprije u Rim, pa konačno u Argentinu.

Tamo ga krvnici Jugoslavije ubijaju.

Zadnje uzdahe uzdahnuo je u Frankovom Madridu.

Sin i kćeri to su teško podnijeli.

Još teže Hrvati koji su bili za Hrvatsku, a lako Hrvati koji su bili za Jugoslaviju.

Danas i ti Hrvati koji su bili za Jugoslaviju vide da su bili u zabludi.

I oni vide da nije bilo dr. Ante Pavelića i njegove Nezavisne Države Hrvatske, ne bi bilo ni

Domovinske Hrvatske.

Ukratko možemo kazati, da nije bilo Poglavnika, ne bi bilo nas Hrvata.

Pjesnik bistre Zrmanje

Ivica Jurjević

sri, 31. sij 2024. u 15:00 **Andelko Kaćunko** <crodonangelo@gmail.com> napisao je:

Tako je, brate, faktor vremena i sud povijesti nestrpljivi ne mogu čekati ...

A upravo će takvi i oni koji su sigurni u svoju istinu najgore proći

kada se za 100 godina otvore arhivi ...!

Međutim, najgore od svega jest previdjeti Božji sud ...!

sri, 31. sij 2024. u 20:19 **Mile Boban** <mileboban748@gmail.com> napisao je:

Poštovani svi pregledao sam sadržaje ovih triju poslati privjesaka. Sve to bilo u odrazu onoga

vremena i na osnovu song vremena će se o tom sadržaju sud donositi, isto kao što će se sud donositi

o malo podužem sadržaju dolje priložene poveznice.

To je tako uvijek bilo i to će tako uvijek biti.

Pozdrav svima.

Bog! mile Boban, Otporaš.

<https://otporas.com/wp-admin/>

On Wed, Jan 31, 2024 at 11:17 AM **Radovan Smokvina** <rsmokvina@gmail.com> wrote:

Otporaši izvolite znati malo više o Gojku Šuškiću.

Am Mi., 31. Jan. 2024 um 09:28 Uhr schrieb Majden <domovina1939@gmail.com>:

Dijalog između dva Hrvata zbog: "Izuma Maksa Luburića u 10 točaka"

Mile Boban <mileboban748@gmail.com>

Tue, May 9, 2023 at 4:43 PM

To: Mile Boban <mileboban748@gmail.com>, Bozo Simunovic <simunovic.bozo@gmail.com>

Dijalog između dva Hrvata zbog: "IZUM MAKSA LUBURIĆA U DESET TOČAKA"

OTPORAŠon11. LIPNJA 2022.LEAVE A COMMENTON DIJALOG IZMEĐU DVA HRVATA

ZBOG: "IZUM MAKSA LUBURIĆA U DESET TOČAKA"



Po datumu ćete vidjeti kada se je ovaj dijalog vodio između dva Hrvata, jedan iz Hrvatskog Livna i Hrvatske Bosne, drugi iz Hrvatske Bobanove Drage, Hrvatske Hercegovine.

DIJALOG IZMEĐU DVA HRVATA ZBOG: “IZUM MAKSA LUBURIĆA U DESET TOČAKA”

IZUM MAKSA LUBURIĆA U DESET TOČAKA

Moderator/ica: [Drinski](#)

Otporaš

IZUM MAKSA LUBURIĆA U DESET TOČAKA

Postano: ned **pro 09, 2012** 15:32

IZUM MAKSA LUBURIĆA U DESET TOČAKA

Zato je Tuđman, često do granice da postane zbog toga i dosadan, stalno i ponavljao da njegova Hrvatska demokratska zajednica nije obična politička stranka, poput ostalih na hrvatskoj političkoj sceni, nego “središnja” ili “stožerna” politička organizacija cijeloga hrvatskog naroda, u domovini i dijaspori. U biti, citirao je Luburića. Povezivanje pak domovine i dijaspore – temelj svih temelja Tuđmanove političke doktrine s kraja osamdesetih – također je, zapravo, Luburićev, a ne Tuđmanov, izum. To su povezivanje osobito razradili, na nivou operativnog političkog programa, Luburićevi sljedbenici, ideolozi Hrvatskog Narodnog Otpora, koji su deset godina nakon Luburićeve smrti, dakle 1979., u programatskom tekstu pod naslovom “**Kuda ide Hrvatski Narodni Otpor?**”, objavljeno u “Otporu”, **kao prvu točku** svog političkog djelovanja naveli “**Nacionalno Pomirenje**”, **kao drugu “općehrvatsko jedinstvo”**, **kao treće “djelatnu vezu domovine i izbjeglištva”**, **a kao petu “nadideologijsku nacionalnu borbu”**. Naposljetku, i Domovinski je rat u Hrvatskoj, u svojoj biti, bio oživotvorenje “Adrese izmirenja Hrvatskog Narodnog Otpora sa Hrvatskim Partizanima”, objavljene prvi put, u sklopu cjelovitog programatskog teksta o hrvatskom izmirenju, u Istarskoj ili Luburićevoj “Drini” br. 3-4 1964. Tada je urednik časopisa “Otpor” bio Vlado Glavaš a Pročelnik Hrvatskog Narodnog Otpora Mile Boban. (...)

Kratka povijest norvalske Hrvatske

No, da bismo dokraja proniknuli u bit Tuđmanova političkog djelovanja te izbjegli sve moguće zamke mitologiziranja i, namjernog ili nenamjernog, iskrivljavanja povijesne istine, valja se striktno držati temeljne kronologije ovdje opisanih događaja. Evo je u najkraćem.

1. Godine 1964. definitivno je, na razini političkog programa, uobličena koncepcija hrvatskoga izmirenja. Temeljni programatski akt, “Adresu izmirenja”, napisao je Miljenko Dabo Peranić, a Luburić taj tekst objavljuje u svojoj “Drini” (br. 3-4/1964.).
2. Tijekom šezdesetih, Franjo Tuđman, tadašnji direktor Instituta za povijest radničkog pokreta Hrvatske u Zagrebu, dobiva u ruke taj primjerak “Drine” (naravno, i druge brojeve toga časopisa). Počinje, postupno, upijati Luburićev nauk – usporedo sa svojim sve žešćim konfrontiranjima s predsjednikom hrvatskih komunista Bakarićem. Osobno sam razgovarao s osobom, tadašnjim namještenikom Instituta, koja ga je gledala kako s golemim interesom čita i proučava “Drinu”.
3. Godine 1968., nakon prvotnih vrlo snažnih protivljenja, ideju o hrvatskom pomirenju usvajaju i hercegovački fratri u SAD, predvođeni fra Dominikom Mandićem (koji se od 1955. bavio isključivo povjesničarskim radom). Politički, i oni se tada počinju svrstavati u Otporaše, sljedbenike političke organizacije Hrvatski Narodni Otpor (HNO), koju je 1955. utemeljio Vjekoslav Maks Luburić, general Drinjanin.
4. Početkom osamdesetih, fratri su najmoćnija i najutjecajnija zajednica u hrvatskoj političkoj

emigraciji. Pošto su usvojili Luburićev nauk, počinju smišljati plan o stvaranju samostalne hrvatske države. Hrvatski je terorizam na tlu SAD u tom trenutku bio već definitivno suzbijen, zahvaljujući energičnim naporima američke policije, ali i političkom angžamanu jednoga od vodećih hrvatskih političara u emigraciji Mate Meštrovića. Fratrima je jasno da treba posegnuti za posve novim oblicima i metodama političke borbe. Svoj temeljni naum – stvaranje hrvatske države – stavljaju u funkciju svjetskog procesa rušenja komunizma i Istočnog bloka, što su ga koordinirano pokrenuli američki predsjednik Ronald Reagan i papa Ivan Pavao II. (papa Wojtyła). To će se pokazati dobitnom kombinacijom.

Kanadske turneje

5. Fratri pokreću niz značajnih aktivnosti primarno političkoga karaktera. Jedna je od najdalekosežnijih njihov prodor u Kanadu. Gotovo u isto vrijeme – oko 1980. – osniva se Hrvatski društveno-kulturni centar u Norvalu, na jugu kanadske pokrajine Ontario (blizu Toronta), dok na sjeveru Ontarija, u Sudburyju, startaju Hrvatske iseljeničke škole Amerike, Kanade i Australije (HIŠAK), pod vodstvom fra Ljube Krasića. S Krasićem najtješnje surađuju Gojko Šušak, Ante Beljo i dr. Vinko Grubišić. Istodobno u postojbini hercegovačkih fratara, na Širokom Brijegu, fra Jozo Zovko “lansira” mit o Gospi iz Međugorja. Kreće fratarska koordinirana akcija.

6. Godine 1983. u Norvalu izlazi edicija “So Speak Croatian Dissidents” (u izdanju “ZIRAL”-a, a pod urednikovanjem fra Šimuna Šite Čorića, bivšeg pomoćnika utemeljitelja Centra u Norvalu fra Mladena Čuvala, u vrijeme dok je ovaj upravljao hrvatskom franjevačkom župom svetih Ćirila i Metoda, u 42. ulici, na njujorškom Manhattanu), u kojoj je objavljena integralna verzija Tuđmanove obrane na njegovu drugom političkom procesu u Okružnom sudu u Zagrebu, u veljači 1981., gdje ga se najviše teretilo zbog umanjivanja službenog broja žrtava u logoru Jasenovac. Ostvorena je duhovna veza između Norvala (fratara) i Tuđmana, a sve u ideje izuma Maksa Lubuirća: Adresa Izmirenja Ustaša i Hrvatskih Partizana.

7. Slika časopisa *Otpora* potvrđuje 17, 2012 14:48



godine 1987., na prvoj Tuđmanovoj turneji po Kanadi, da se ostvaruje sa Otporašima i fizička veza između glavnih eksponenata hercegovačko-franjevačke zajednice u Sjevernoj Americi i Tuđmana.

Počinju prvi politički dogovori, koji se produbljuju i utvrđuju na idućim Tuđmanovim turnejama po sjevernoameričkom kontinentu: u ljeto 1988., u jesen 1989. i u siječnju 1990., u Clevelandu se održava Prva Konvencija HDZ. Dogovori i aranžmani sklapaju se na platformi Luburićeve koncepcije o hrvatskom izmirenju. Pročelnik Hrvatskog Narodnog Otpora Mile Boban, u dogovoru sa dužnostnicima organizacije HNO raspušta istu i predaje organizaciju HNO u ruke predsjedniku HDZ dru. Franji Tuđmanu. U najkraćem, ta je koncepcija trebala rezultirati što većom i što čišćom Hrvatskom. Dakle, Hrvatskom koja će biti proširena i na Bosnu i Hercegovinu kao sastavni dio Hrvatske.

8. Dana 20. i 21. siječnja 1990., na Prvoj konvenciji HDZ-a za SAD i Kanadu, održanoj u Clevelandu, Tuđman sa svojim sjevernoameričkim partnerima dogovara scenarij Prvog Općeg sabora Hrvatske demokratske zajednice u Zagrebu, na kojem će sudjelovati i predstavnici iseljeničtva. Brzo se vraća u Zagreb i, na Drugoj sjednici Središnjeg odbora HDZ-a, održanoj 27. siječnja 1990. u Zagrebu, domaćim čelnicima HDZ-a priopćuje što je dogovoreno u Kanadi. Sabor je održan 24. i 25. veljače u "Lisinskom". Nakon Sabora, dio iseljenika se vratio, a dio je, na čelu s Gojkom Šuškom, ostao.

Šušкова misija

9. Nedugo nakon smirivanja Hrvatsko-srpskog rata i međunarodnog priznanja Hrvatske, 1992., Gojko Šušak postaje najjačim hrvatskim političarima predsjednika Tuđmana. U Hrvatskoj je čovjek br. 2, a u Bosni i Hercegovini čovjek br. 1. Dobiva neslužbeni epitet "Tuđmanova gubernatora za BiH". Ubrzo počinje Hrvatsko-muslimanski rat u Bosni i Hercegovini. Tzv. druga linija zapovijedavanja u tome ratu pod kontrolom je hrvatskog ministra obrane Šuška.

10. U Hrvatskoj počinje dugo najavljivani proces tranzicije (tzv. pretvorbe). Tranzicija teče po dogovoru utvrđenom potkraj osamdesetih u Kanadi. Ključne osobe pretvorbe postaju Miroslav Kutle i Milan Kovač – Tuđmanovi hercegovački partneri u danima što su neposredno prethodili osnivanju HDZ-a.

Ovih deset točaka "Izuma Maksa Luburića" za cijelo mogu netkome pomoći u boljem razumijevanju kako je došlo do HDZ i kao je došlo do OBNOVE HRVATSKE DRŽAVE U OBLIKU R.H.

Drinski

IZUM MAKSA LUBURIĆA U DESET TOČAKA

Postano: pon **pro 10, 2012** 12:54

Da, pomirenje to dobro zvuči samo što to znači...

Složit će te se da su oni koji su se borili za uspostavu i opstanak Hrvatske države bili na pravom putu, a oni koji su se borili za njenu smrt i poklali preko pola milijuna Hrvata da su bili na krivom, jugoslavenskom, srbokomunističkom putu ...

Što se tiče Tuđmana i njegova razumijevanja i provedbe "pomirbe" ne bih dao ruku u vatru! (I kako to Tuđman dobi putovnicu za put vani, a Veselica ne – zar mislite da UDBA nije imala dogovor i znala što radi u svoju korist – naravno mislim da je Tuđman mislio pri tome nešto "ušćariti" za nas, ali tu i je čitav spor: što je iz svoje pozicije partizanskog generala mislio ostvariti i onoga što je trebalo ostvariti sa stanovišta hrvatskog nacionaliste!)

U čemu se sastoji ta pomirba!?

Je li u tomu da njegove desne ruke budu sve odreda stari jugokomunisti (mnogi sa krvavim rukama)...

Je li u tomu da sve vodeće položaje zauzimaju bivši antihrvatski kadrovi...

Je li u tome da nam obavještajne službe uspostavlja zamjenik Petra Gračanina u vrijeme najžešće agresije...

Je li u tomu da se od “ustaša” na položaje dođu oni sumnjive prošlosti u vezi suradnje sa udbom ...

Je li u tomu da se ubijaju oni koji jasno stoje na hrvatskom putu: Ante Paradžik, Miro Barešić, Ludvig Pavlović, Blaž Kraljević (da nam Hercegovina ne ode u HOS u ekstreme – riječi Franje Tuđmana)

(Što bi bilo da su za razliku od ovih hrvatskih vitezova ubijeni hrvatski zlotvori poput J.Manolića, Boljkovca, Perkovića, M.Planinc i dr.)!?

Je li u tomu da se jasno ne proglasi rat protiv neprijatelja i izbací agresora iz zemlje, a ne da se dopuštaju sumnjive “igre” oko Vukovara, Posavine i ne rušenja koridora, stajanje kod Banja Luke i propuštanja povijesne prilike uspostave države na cjelokupnom području...

Dakle mnogo je pitanja na kojima je naša emigracija pala na ispitu i nije bila dorasla ispitu koji je vrijeme i udba stavila pred sve nas ...

Gdje se izgubila Drina, gdje se izgubi NDH, a sve preuze kifla i sljepoća prema Tuđmanu – imamo državu, pa čijom zaslugom ili unatoč komu!?

Gdje se izgubi sveti cilj i zašto se tako naivno predade vodstvo crvenim “pokajnicima”

pon lis 01, 2012 12:36

Da smo svi ustali u obranu, umjesto što su jedni ratovali, a drugi živili gotovo normalnim životom, kakvu bismo onda državu stvorili – kiflu ili nešto drugo – dakle tko je zato kriv, tko je donosio odluke!?

Je li politika pomirbe za uspostavu cjelovite države to da se ide u rat s muslimanima kada srbi počínju gubiti – dakle prihvaća se igra KOS- ili slijede njegovi nalozi na štetu hrvatskih interesa – tko to čini!?

Treba dati odgovore bez preskakanja i previđanja pa ćemo vidjeti po današnjim plodovima za čiji račun je ta “pomirba” išla, odnosno na čiju štetu!

Ovo nisu neki spoznali na kraju nego su upozoravali i onda u jeku agresije – da se razumijemo! Imali smo povijesnu priliku za obnovu NDH i prokockali smo je dopuštajući udbašku igru – čijom krivicom i kakvom pomirbom...

Ako je pomirba onda oni koji su u krivu bili su se pokajali i došli se boriti rame uz rame sa onima koji su uvijek bili na pravom putu, a ne dojučerašnji krvnici nas vode u pravednoj borbi – dakle partizani uvijek na čelu borbe u kojoj Hrvati gube glave – za čiji račun...

“Pomirba” je bila zavjesa za naivne i dobitna karta za udbaše i neprijatelje Hrvatske i smrt za Paradžika, Barešića, Kraljevića i ostale...

Zaista treba uvidjeti gdje je korijen toga da smo mi imali Hrvatsku samo za vrijeme rata dok još granice nisu bile formirane i kada smo se borili za Hrvatsku (pjevujući Juri i Bobanu), a ne za kiflu (pjevujući po šumama i gorama) – gdje nam nestade Hrvatska i gdje su Hrvati u BiH!?

I konačno zašto nitko od otporaša ne napisa tada:

Pozor Ustaše – **PRODANA JE GOTOVO CIJELA BOSNA!**

E moj narode!

Otporaš

IZUM MAKSA LUBURIĆA U DESET TOČAKA

Postano: pon pro 10, 2012 14:40

Moj dragi Drinski!

Kako mi je drago i slatko u grlu da misliš kao ja i mnogi drugi državotvorni Hrvati. Ali, ne može se glavom kroz zid. Kada to kažem želim reći da se je ipak, što se tiče hrvatske političke emigracije, radilo u odrazu vremena, onog vremena u kojem smo tada živjeli. Ovo što si ti ovdje sada napisao, je velika istina gledajući iz ugla današnjice, a ne iz ugla, tada već ostarjele, istrošene i izmorene

hrvatske političke emigracije punih 45 godina.

Da si ti bio na sastanku Prve Konvencije HDZ u Clevelandu 20 i 21 siječnja 1990 god. i vidio i čuo našeg Livnjaka Ustašu Janka Skrbina koji je bio na tom sastanku, i sa suzama u očima i pred svima zaplaka pitajući dra. Franju Tuđmana: “Gospodine Tuđmane kada ćemo mi kući. Ja sam stari Ustaša i borio se za Hrvatsku, koju od 1945 nisam više vidio. Ja hoću ići kući! Ja hoću ići kući...” Tada smo svi nazočni bili ganuti, emocionalni i dali veliki aplauz gospodinu Janku Skrbinu. Dr. Tuđman je kratko odgovorio sa: “**Nismo još vlast preuzeli...**”

Moj dragi Drinjski, vraćajući se kući za Austin, Texas, u zrakoplovu sam napisao pismo mojem bratiću Miši, Mile Boban, (1961-) (moja pok. Majka od milja ga je prozvala Mišo kada je bio mali, jer se je rodio u istoj kući i odrastao gdje sam se i ja rodio) koji je tada radio za HRT u Zagrebu kao tehnički inženjer. Pronađi to pismo: klikni Jedno pismo u zrakoplovu <https://otporas.com/jedno-pismo-iz-zrakoplova-in-memorijum-prvom-predsjedniku-rh-dru-franji-tudm> pa pročitaj. Pismo je pisano onog vremena a ne današnjeg vremena. Ako se je itko razočarao u ishod djelovanja HDZ, svakako je to hrvatska politička emigracija, mislim na oni dio koji je još živ, djelotvoran i nije izgubio nadu u bolju budućnost.

Što se osobno mene tiče, bez obzira na sve negativno koje nas okružuje, krenulo se je s mrtve točke. Spomenuti ću Ivana Čalu iz Runovića koji je svjedočio za Hrvatsku u amerčim zatvorima preko punih 17 godina. Kada ga je novinar Jović Slobodne Dalmacije posjetio u zatvoru i pitao ga šta on danas misli o Hrvatskoj. Ivan Čale je odgovorio oko prilike ovako: “O Isukrstati! Da smo mi Otporaši imali Hrvatsku veliku ko’ jedan aerodrom, tada bi se mi tu spustili i otale se razvijali i širili našu Hrvatsku sve dok ne dođemo do Drine. Danas imam Hrvatsku puno veću i na nama svima je naša zadaća da ju širimo ...”

Ivan Čale je bio član Otpora i predsjednik ogranka u New York-u. Uhapšen je s drugim šestoricom Hrvata 12 prosinca 1980. Druga desetorka članova HNO je uhapšena dan kasnije prikazanja Gospe u Međugorju šestero djece, tj. 25 lipnja 1981., među kojima sam i ja bio kao Pročelnik organizacije Hrvatski Narodni Otpor ...

Ovom prilikom ti želim, dragi prijatelju, čestitati Sretan Bižić, vesele Božićne blagdane, beričetnu i veselu Novu 2013 Godinu!

**Pozdra. Bog! Otporaš.
ZDS!**

Drinski

IZUM MAKSA LUBURIĆA U DESET TOČAKA

Postano: **sri pro 12, 2012 14:03**

Citat:

Ovo što si ti ovdje sada napisao, je velika istina gledajući iz ugla današnjice, a ne iz ugla, tada već ostarjele, istrošene i izmorene hrvatske političke emigracije punih 45 godina.

Bilo je i drugih u emigraciji koji su htjeli osnovati HSP u Domovini ili pristupiti tada osnovanom HSP-u... mogli ste predati HNO HSP-u i mogli smo biti korak bliže NDH a ne kifli ...

Citat:

Da si ti bio na sastanku Prve Konvencije HDZ u Clevelandu 20 i 21 siječnja 1990 god. i vidio i čuo našeg Livnjaka Ustašu Janka Skrbina koji je bio na tom sastanku, i sa suzama u očima i pred svima zaplaka pitajući dra. Franju Tuđmana: “Gospodine Tuđmane kada ćemo mi kući. Ja sam stari Ustaša i borio se za Hrvatsku, koju od 1945 nisam više vidio. Ja hoću ići kući! Ja hoću ići kući...” Tada smo svi nazočni bili ganuti, emocionalni i dali veliki aplauz gospodinu Janku Skrbinu. Dr. Tuđman je kratko odgovorio sa: “**Nismo još vlast preuzeli ...**”

To da Janko hoće kući trebao je reći nama koji smo osnivali HSP i koji smo se zalagali za NDH, a ne to tražiti od onih koji su podržavali one koji su Janka i protjerali tamo di je plakao za kućom... A što se tiče “Nismo još vlast preuzeli...”, kako su mogli doći oni koje se željelo i to sa jugo pasošem – očito je Janko bio koristan dok je pare davao...

Citat:

Što se osobno mene tiče, bez obzira na sve negativno koje nas okružuje, krenulo se je s mrtve točke. Spomenuti ću Ivana Čalu iz Runovića koji je svjedočio za Hrvatsku u američkim zatvorima preko punih 17 godina. Kada ga je novinar Jović Slobodne Dalmacije posjetio u zatvoru i pitao ga šta on danas misli o Hrvatskoj. Ivan Čale je odgovorio oko prilike ovako: “O Isukrstati! Da smo mi Otporaši imali Hrvatsku veliku ko’ jedan aerodrom, tada bi se mi tu spustili i otale se razvijali i širili našu Hrvatsku sve dok ne dođemo do Drine. Danas imam Hrvatsku puno veću i na nama svima je naša zadaća da ju širimo ...”

Imali smo mi i veću državu pa smo je izgubili! A sada imamo kiflu u kojoj smo na milosti udbaša i izgublenu BiH! Zahvaljujući komu i čijoj naivnosti...

Zaista me zabrinjava to kako su neki naši iz emigracije boreći se za NDH pali u ruke jugovića čim su im spomenuli Hrvatsku: nimalo nepovjerenja prema partizanima, nimalo sumnje prema krvnicima, ništa od one “koga su zmije grizle i gušćerice se boji”, ništa ...

Drinski

IZUM MAKSA LUBURICA U DESET TOČAKA

Postano: sri **pro 12, 2012** 14:06

Uz rezervu prema udbašu ipak vrijedi pročitati:

BIVŠI AGENT UDBE OTKRIVA:

Udba pomogla Tuđmanu da dođe na vlast, jer jedini od kandidata nije mrzio Tita.

U posljednje vrijeme Željko Kekić, udbaš u mirovini, priprema knjigu pod naslovom „Čovjek i njegova sjena“ u kolaboraciji sa svojom nekadašnjom ”špijunskom metom” Antom Kovačevićem, koji je devedesetih bio čelnik stranke demokršćana, danas potpuno ugasle.

Doduše, knjiga za sada nije odmakla puno dalje od naslova, no sama tematika jamstvo je kako će ista podići podosta prašine, jer bi se po prvi puta u hrvatskoj literaturi pojavile ispovijedi ”s obje strane”, progonitelja i njegove lovine, koji su na ovim prostorima oduvijek zamjenjivali uloge. Iz Kekićeve dragocjene memorije, dakle proizlazi da je Franjo Tuđman na isti način izabran za državotvorca i povijesnoga velikana.

„Pa svima nama, osamdesetih godina bilo je jasno da se sve klima. Hrvatska Služba državne sigurnosti, koliko sam mogao čuti, u to doba vjerovala je da će Jugoslavija otići u labavu konfederaciju, što znači da Tito neće postati apsolutni negativac. Godine 1986. i 1987. udbaška elita obavljala je tzv. informativne razgovore s cijelim nizom evidentiranih disidenata, koje je do tada obrađivala. Došli su do zaključka da je Franjo Tuđman jedan od podobnijih za tranziciju. Nije Tita smatrao crnim vragom, za razliku od većine ostalih. Vjerojatno je zbog toga jedini dobio putovnicu 1987. kako bi u emigraciji okupio snage za sve ono što se kasnije događalo“, kaže Željko Kekić, koji je danas 50-godišnji privatni poduzetnik i vlasnik karlovačke Radio Mrežnice, dragovoljac Domovinskog rata i prvi od agenata nekadašnje tajne službe koji je još pred 15-ak godina javno priznao – da je svojedobno uhodio ljude koji su 1990. lansirani u političke lidere.

Izabran je, dakle, čovjek koji je zajamčio vašoj Udbi da lustracije biti neće?

– Nije bio problem u lustraciji, barem ne za mene, nego strah da ne dođe do osvetničkih likvidacija. Sjetite se samo kako su neki, u ime SZUP-a oteili i mrcvarili Blagoja Zelića. Ne, bio je to strah za vlastiti život i živote svoje obitelji. Rat je osobito tome pogodio: nitko nije mogao znati da li će završiti kao leš u Pakračkoj Poljani.

No, jeste li strepili od lustracije?

– Nisam se bojao lustracije. Lustracija bi značila da je nama, koji smo do tada radili za Udbu zapriječen ulaz na javne i državne funkcije. Pa što onda? Bio sam na to spreman, činilo se prirodnim da će se to dogoditi. Zato sam 1990. sa kolegama osnovao firmu koja se trebala baviti detektivskim poslom, računajući da ćemo se baviti privatnim biznisom. No, lustracija nije obavljena i ja sam ostao uposlenik iste ustanove koja je preimenovana u SZUP. U samostalnoj Hrvatskoj naslijedila je komunističku tajnu policiju. Tako sam ostao u državnoj instituciji do 1995., bez obzira na promjene. Dobro, vaša tajna služba izabire Tuđmana koji će spašavati njihove živote. Na kraju, postigli su puno više: ostali su na svim pozicijama, samo pod nekim drugim nazivom.

-Pa gledajte, bio je rat. Pokazalo se da je profesionalizam važniji od prošlosti. Tvrdim vam da obavještajno – analitički mozak jednoga Zdravka Mustaća neće nitko skoro nadmašiti. Tehnika tajnih službi ionako je uvijek ista. U odnosu na Udbu, danas se jedino promijenila profesionalna etika.

Dajte, pojasnite.

– U ono doba, ni jedan tajni agent nije smio pokazivati da je tajni agent. Početkom devedesetih to je ušlo u modu, valjda zbog špijunskih filmova. Smiljan Reljić, jedan od prvih mojih šefova u SZUP-u, toliko se uživio u tu ulogu da je stalno odlazio u Lučko vježbati gađanje poput Jamesa Bonda. Često su izmišljali informacije ili prikupljali ogovaranja da bi njihov posao izgledao mističniji, a oni sami sebi važniji. Iskaznice SZUP-a ispadale su im, tobože, slučajno pred konobaricama, da svi to vide.

pon lis 01, 2012 12:36

POČETAK RADA U UDBI**A kako ste to vi radili?**

– Nekoć je bilo obratno. Primjerice, kada smo obrađivali anarho – liberale na Filozofskom faksu, da nas nitko ne skuži, nastojali smo biti njima što sličniji. Da znate samo koliko sam sati sjedio na stepenicama filozofskog, pa motajući se po kantini, izmišljajući što studiram i strahujući da me tko ne počne ispitivati o detaljima moga tobožnjega studija.

Kako ste uopće dospjeli u tajnu službe?

-Ja sam posljednja, najmlađa generacija SDS-a SR Hrvatske. Pohađao sam policijsku školu. Od 16-te godine bio sam član Partije, vjerujući stvarno da nema boljega svijeta od tadašnje Jugoslavije i njezine Partije. Ideološki čist, koliko i naivan. Iz moje generacije, od nas 450, izabrali su nas trojicu za Državnu sigurnost. Istina, bilo je puno kandidata srpske nacionalnosti, no sva trojica bili smo Hrvati, što demantira današnje priče o srpskoj „udbaškoj“ privilegiranosti. Raspoređen sam u Centar Zagreb, u odjel tajne pratnje. Koliko se sjećam, na tim zadacima obrađivali smo godišnje barem 300 „objekata“, tako smo ih zvali. Jedan od njih bio je Anto Kovačević, označen kodnim imenom Crni.

Sjećate li se svoga prvoga zadatka?

– Prvoga? Ne. Sjećam se drugoga, jako dobro, malo nakon Titove smrti, u ljeto 1980. Uključili su me u tajnu operaciju kodnoga imena „Lasta“. Bio sam uključen u uhođenje Franje Tuđmana od njegove kuće u Nazorovoj ulici.

RAZGOVOR SA ZAPOVJEDNIKOM HANDŽAR DIVIZIJE

Godine 1990. pojavilo se puno stranaka. Za koju ste se opredijelili?

– Svima sam pomagao, od HDZ-a, do HSLS-a. Nakon Partije, u kojoj sam nakon početnoga idealizma, brzo otkrio da lažu, krađu, varaju, ideologija me prestala zanimati. Stav sam definitivno učvrstio kada sam 1991. dočekaao dr. Zvonimira Marasa. Čovjek je bio zapovjednik handžar divizije u NDH. Odveo sam ga Josipu Boljkovcu, tada HDZ-ovom ministru unutarnjih poslova. Njih dvojica su sjeli i počeli razgovarati o istim situacijama, samo svako sa svoje strane. Tada sam shvatio da ne postoje crno – bijele stvari, nego nešto između. Ali postoje različite etikete i simboli.

Vas je Boljkovac zadržao u institucijama sistema, kako se to danas kaže?

-Da. Potječemo iz istoga kraja. Znao je za mene, jer sam kao udbaš dogurao do sekretara dugoreške omladinske organizacije. Smatrao je da su moje znanje i iskustvo važni za stvaranje države. Kao dragovoljac, sudjelovao sam u stvaranju i naoružavanju Hrvatske vojske

Po istom se principu promoviraju i današnji političari?

-Naravno. Čak štoviše, prepoznajem suradnike nekadašnje tajne službe u Saboru, na mjestima predsjednika općina, koji su zvijezdu promijenili šahovnicom, znajući da neće biti otkriveni samo zato što je dokumentacija o nekadašnjoj doušničkoj mreži uništena. Svaki operativac nekadašnje tajne službe, jako je štitio svoga suradnika. Ni svojim šefovima ponekad nije odavao njihov identitet. Davali smo im kodna imena, sova, jastreb...

Pravi zvjerinjak. I sada pišete knjigu s Antom Kovačevićem u ime Tuđmanovog nacionalnog pomirenja u novoj varijanti?

-Ideja nije moja. Zapravo nam je bubu ubacio Zdravko Tomac, dok je vodio emisiju na Z-1. Te emisije više nema. Meni je palo na pamet da bi projekt imao smisla ako uspijemo okupiti još mojih kolega koji su bili zaduženi za Kovačevića. Neki od njih imali su cijelu doušničku mrežu u Kovačevićevom selu. Ja nisam sklon mistifikacijama, volio bih i sam znati istinu. Što se sve zbivalo oko tog čovjeka. Problem je u tome da se moji nekadašnji kolege skrivaju ili ne žele govoriti.